

Kantonrechter Rechtbank Midden-Nederland  
 zp Utrecht  
 13 april 2016, nr. 4816454 UE VERZ 16-84  
 MAR/1217, ECLI:NL:RBMNE:2016:2615  
 (mr. Killian)  
 Noot mr. P.J. klein Gunnewiek

**Arbeidsongeval. Zorgplicht. Aard van de werkzaamheden. Alledaagse activiteit. Deelgeschil.**

[BW art. 7:658]

*In deze deelgeschilprocedure gaat het om de aansprakelijkheid van een werkgever voor de letsel-schade van een pakketbezorger. Verzoekster is op een winterse dag tijdens haar werkzaamheden op straat ten val gekomen omdat zij zou zijn uitgleden over een substantie van vastgekoekte sneeuw. De rechtbank oordeelde dat er bij het uitvoeren van de werkzaamheden als pakketbezorger en meer specifiek het uitstappen uit de bestelbus, zodra gearriveerd bij een afleveradres, een risico bestaat op uitglijden en/of vallen. Dit risico versterkt zich op dagen waarop sprake is van sneeuw of ijs. Volgens de rechtbank vormt dit een bedrijfsrisico en geldt voor de werkgever een veiligheidsverplichting. Op grond van art. 7:658 BW is de werkgever verplicht maatregelen te treffen die redelijkerwijs nodig zijn om dergelijke ongevallen te voorkomen. Volgens de rechtbank is er geen sprake van een alledaagse activiteit. Er is vanwege de aard van de werkzaamheden een risico op uitglijden en/of vallen aanwezig. De rechtbank voegt daaraan toe dat er geen sprake is van een huis-, tuin- en keukenongeval, waarvoor een werkgever*

*niet hoeft te waarschuwen. De werkgever heeft geen preventieve maatregelen getroffen. Er is geen schoeisel verstrekt dat bescherming biedt tegen uitglijden, ook niet nadat daar door verzoekster om zou zijn verzocht. De werkgever wordt aansprakelijk geacht voor de schade van de pakketbezorger.*

[Verzoekster] te [woonplaats],  
 verzoekster,  
 gemachtigde: mr. J. van de Klashorst,  
 tegen  
 1. [verweerder sub 1] te [woonplaats],  
 2. de naamloze vennootschap ASR Schadeverzekering NV te Utrecht,  
 verweerders,  
 gemachtigde: mr. R. Rutten en mr. D.J. van der Kolk.

Partijen zullen hierna [verzoekster], [verweerder sub 1] en ASR genoemd.

1. *De procedure*  
 (...; red.)

2. *De feiten*

- 2.1. [Verweerder sub 1] was eigenaar van de eenmanszaak [naam eenmanszaak]. [Naam eenmanszaak] is op 4 augustus 2011 failliet gegaan. Het faillissement is op 31 juli 2012 omgezet in een schuldsanering van [verweerder sub 1]. De schuldsanering is inmiddels geëindigd.
- 2.2. [Verzoekster] is op 5 februari 2008 in dienst getreden bij [naam eenmanszaak] als pakketbezorger. De werkzaamheden bestonden onder meer uit het vervoeren en afleveren van pakketten.
- 2.3. ASR is de aansprakelijkheidsverzekeraar van [verweerder sub 1].
- 2.4. Op 16 februari 2010 is [verzoekster] in Lelystad, nadat zij was uitgestapt uit de bestelbus om een pakketje houtlijm (ca. 500 gram) te bezorgen bij een woning, op straat ten val gekomen doordat zij is uitgleden over een substantie van vastgekoekte sneeuw.
- 2.5. [Verzoekster] heeft [verweerder sub 1] aansprakelijk gesteld voor de gevolgen van het ongeval.
- 2.6. ASR heeft bij e-mailbericht van 1 juni 2015 aansprakelijkheid afgewezen.

### 3. Het deelgeschil

3.1. [Verzoekster] verzoekt de kantonrechter bij beschikking, voor zover mogelijk uitvoerbaar bij voorraad:

I. voor recht te verklaren dat [naam eenmanszaak] en/of [verweerder sub 1] aansprakelijk is voor de schade die [verzoekster] lijdt als gevolg van het ongeval op 16 februari 2010;

II. voor recht te verklaren dat ASR de schade die [verzoekster] lijdt als gevolg van het ongeval op 16 februari 2010 aan haar dient te vergoeden;

III. de kosten van deze procedure te begroten en ASR te veroordelen tot betaling daarvan, binnen 14 dagen na deze beschikking.

3.2. Aan dit verzoek legt [verzoekster] het volgende ten grondslag. Tijdens het uitvoeren van haar werkzaamheden als pakketbezorgster is [verzoekster] op 16 februari 2010 ten val gekomen, waarbij zij haar pols heeft gebroken en waaraan naderhand reflexdystrofie is opgetreden. [Verzoekster] heeft haar werkzaamheden niet kunnen hervatten. Na het eindigen van de loondoorbetalingsverplichting is [verzoekster] door het UWV 80-100% arbeidsongeschikt verklaard. Door het ongeval lijdt [verzoekster] schade. Op grond van artikel 7:658 BW is [verweerder sub 1] als werkgever voor die schade aansprakelijk. [Verweerder sub 1] heeft volgens [verzoekster] de zorgplicht die op grond van artikel 7:658 BW op hem rust geschonden, omdat hij geen maatregelen, in de vorm van het verstrekken van deugdelijke schoenen, heeft getroffen om een ongeval als [verzoekster] tijdens haar werkzaamheden is overkomen, te voorkomen.

3.3. [Verweerder sub 1] en ASR voeren gemotiveerd verweer.

3.4. Op de standpunten van partijen wordt hierna, indien en voor zover nodig, nader ingegaan.

### 4. De beoordeling

4.1. Tussen partijen is niet in geschil dat [verzoekster] op 16 februari 2010 tijdens het uitvoeren van haar werkzaamheden als pakketbezorgster in dienst van [verweerder sub 1] ten val is gekomen. Partijen verschillen van mening over de vraag of [verweerder sub 1] aansprakelijk is voor de schade die [verzoekster] als gevolg van die val stelt te lijden.

4.2. De vraag die beantwoord moet worden is of [verweerder sub 1] op grond van artikel 7:658 BW, waarop [verzoekster] haar verzoek heeft gebaseerd, aansprakelijk is voor de schade als gevolg van het ongeval dat [verzoekster] is overkomen.

4.3. Bij de beoordeling daarvan stelt de kantonrechter het volgende voorop. Op grond van het bepaalde in artikel 7:658 lid 2 BW is de werkgever ten opzichte van de werknemer aansprakelijk voor de schade die de werknemer in de uitoefening van zijn werkzaamheden lijdt, tenzij de werkgever aantoont dat hij aan de in het eerste lid van artikel 7:658 BW genoemde zorgplicht heeft voldaan of dat de schade in belangrijke mate het gevolg is van opzet of bewuste roekeloosheid van de werknemer.

Artikel 7:658 lid 1 BW vereist een hoog veiligheidsniveau van de betrokken werkruimte, werktuigen en gereedschappen, alsmede van de organisatie van de betrokken werkzaamheden (Hoge Raad 11 april 2008, NJ 2008/465). [Verweerder sub 1] is als werkgever van [verzoekster] op grond van artikel 7:658 BW dus gehouden die maatregelen te treffen die redelijkerwijs noodzakelijk zijn om ongevallen, die zich bij de uitoefening door de werknemer van zijn werkzaamheden zouden kunnen voordoen, te voorkomen. Artikel 7:658 BW houdt een ruime zorgplicht in. Er wordt niet snel aangenomen dat de werkgever daaraan heeft voldaan en dus niet aansprakelijk is voor door de werknemer in de uitoefening van zijn werkzaamheden geleden schade. Artikel 7:658 BW beoogt daarentegen ook geen absolute waarborg te scheppen voor de bescherming van de werknemer tegen gevaar. Welke veiligheidsmaatregelen van de werkgever mogen worden verlangd en op welke wijze hij de werknemer moet instrueren, is afhankelijk van de omstandigheden van het geval. De zorgplicht van de werkgever heeft in de eerste plaats betrekking op de plaats waar de werkzaamheden worden verricht. Maar ook als de werknemer in de uitoefening van zijn werkzaamheden op plaatsen komt die niet als "arbeidsplaats" kunnen worden aangemerkt, zoals de openbare weg in het geval onderdeel van het werk is dat een werknemer moet deelnemen aan het verkeer, kan de zorgplicht van artikel 7:658 BW meebrengen dat de werkgever maatregelen moet treffen of aanwijzingen moet geven om te voorkomen dat de werknemer schade lijdt. In die situatie zal de strekking en omvang van de zorgplicht van de werkgever in het algemeen wel beperkt zijn, om-

dat de werkgever geen zeggenschap heeft over de inrichting en de daarmee samenhangende verkeersveiligheid van de openbare weg.

4.4. Vaststaat, [verweerder sub 1] /ASR heeft immers expliciet aangegeven dit niet te betwisten, dat [verzoekster] op 16 februari 2010 tijdens haar werk ten val is gekomen. [Verzoekster] heeft gesteld dat zij daardoor schade lijdt. [Verweerder sub 1] /ASR heeft zowel bij de gestelde toedracht als de schade vraagtekens gezet, omdat een onderbouwing ervan ontbreekt. De exacte toedracht van het ongeval hoeft echter niet vast te staan terwijl een onzekere toedracht voor risico van de werkgever komt (HR 10 december 1999, ECLI:NL:HR:1999:AA3837 en HR 4 mei 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB1430). Het antwoord op de vraag hoe of waardoor [verzoekster] precies ten val is gekomen kan dus in het midden blijven.

Voor wat betreft de gestelde schade is tijdens de mondelinge behandeling voldoende gebleken dat [verzoekster] schade lijdt. Hetgeen [verzoekster] daarover tijdens de zitting heeft verklaard, heeft [verweerder sub 1] /ASR ook niet weerlegd. De omvang hiervan kan in dit stadium van de procedure buiten beschouwing blijven. Nu er schade is ontstaan tijdens de uitoefening van de werkzaamheden is [verweerder sub 1] op grond van artikel 7:658 lid 2 BW daarvoor in beginsel aansprakelijk. Om vervolgens te kunnen concluderen dat [verweerder sub 1] niet aansprakelijk is, is het aan [verweerder sub 1] om aan te tonen dat aan de zorgplicht genoemd in lid 1 van artikel 7:658 BW is voldaan. Naar het oordeel van de kantonrechter heeft [verweerder sub 1] aan die zorgplicht niet voldaan. Daartoe wordt het volgende overwogen. De werkzaamheden van [verzoekster] bestonden uit het bezorgen van pakketten. Op het moment dat zij gearriveerd was bij een afleveradres moest zij, om het pakket te kunnen afleveren, uitstappen uit de bestelbus. Bij het uitvoeren van dit deel van de werkzaamheden bestaat een risico op uitglijden en/of vallen. Dit risico versterkt zich op dagen zoals in het onderhavige geval waarop sprake is van sneeuw en ijs. Dit vormt een bedrijfsrisico waarvoor een veiligheidsverplichting geldt voor de werkgever. Uitglijden, vallen etcetera zijn immers juist ongevallen die zich bij het uitvoeren van de werkzaamheden die een pakketbezorger heeft, kunnen voordoen, zodat [verweerder sub 1] op grond van artikel 7:658 BW dus verplicht is maatregelen te treffen die redelijkerwijs nodig zijn om dergelijke ongevallen te

voorkomen. Omdat dergelijke ongevallen zich tijdens de uitoefening van de werkzaamheden van een pakketbezorger kunnen voordoen, is geen sprake van een alledaagse activiteit, zoals [verweerder sub 1] /ASR betoogt, waarvoor [verweerder sub 1] als werkgever geen maatregelen zou hoeven treffen. Er is vanwege de aard van de werkzaamheden een risico op uitglijden en/of vallen aanwezig. Van een zogenoemd huis-, tuin- en keukenongeval waarvoor een werkgever niet hoeft te waarschuwen is dan geen sprake. Van [verweerder sub 1] als werkgever mag in zo'n geval worden verlangd dat hij preventieve maatregelen treft, waarbij gedacht kan worden aan het verstrekken van schoeisel dat bescherming biedt tegen uitglijden. Dit klemmt te meer als sprake is van gladde, winterse weersomstandigheden zoals in het onderhavige geval. [Verweerder sub 1] heeft echter in het geheel geen preventieve maatregelen getroffen. Ook niet nadat door [verzoekster] en collega's om schoeisel (en werkkleding) is verzocht. Dit leidt de kantonrechter tot de slotsom dat [verweerder sub 1] ten opzichte van [verzoekster] tekortgeschoten is in de ingevolge op artikel 7:658 lid 1 BW op hem rustende zorgplicht. [Verweerder sub 1] is ten opzichte van [verzoekster] dan ook aansprakelijk voor de gevolgen van het haar overkomen arbeidsongeval.

4.5. Hetgeen verder is aangevoerd (geen gevaarlijke situatie, wel ongelukkige samenloop van omstandigheden) hoeft geen bespreking meer omdat het afstuit op het oordeel dat sprake is van een bedrijfsrisico waarvoor een zorgplicht voor [verweerder sub 1] geldt, waaraan niet is voldaan.

4.6. Op grond van hetgeen hiervoor is overwogen zal de verzochte verklaring voor recht ten opzichte van [verweerder sub 1] worden toegewezen. Vanwege het feit dat het faillissement van [naam eenmanszaak], de eenmanszaak van [verweerder sub 1], al is afgewikkeld, wordt de gevraagde verklaring voor recht ten opzichte van [naam eenmanszaak] afgewezen.

De ten opzichte van ASR verzochte verklaring voor recht zal wel worden toegewezen. Op grond van artikel 7:954 BW kan [verzoekster] rechtstreeks betaling van ASR verlangen, nu namens ASR zowel tijdens het buitengerechtelijke traject als ook ter zitting is aangegeven dat sprake is van dekking onder de polis.

4.7. De kantonrechter dient op grond van artikel 1019aa lid 1 Rv de kosten van de procedure te begroten en daarbij de redelijke kosten als bedoeld

in artikel 6:96 lid 2 BW in aanmerking te nemen, ook indien een verzoek niet wordt toegewezen. Bij de begroting van de kosten dient de rechtbank de dubbele redelijkheidstoets te hanteren; zowel het invoeren van de rechtsbijstand als de daarvoor gemaakte kosten moeten redelijk zijn. Dit betekent dat indien een deelgeschilprocedure volstrekt onnodig of onterecht is ingesteld, de kosten daarvan niet voor vergoeding in aanmerking komen.

[Verzoekster] maakt aanspraak op een bedrag van € 5.463,87 (inclusief btw en 6,5% bureaunkosten), waarbij een uurtarief van € 265,= is gehanteerd en 16 uren zijn besteed.

[Verweerder sub 1] /ASR is van mening dat, hoewel het aantal uren lastig te beoordelen is, voor dit dossier relatief beperkte tijd nodig is omdat de advocaat van [verzoekster] het dossier kent. Over het uurtarief wordt aangevoerd dat € 265,= voor een zaak als deze hoog is en dat een bedrag van € 220,= per uur volstaat. De onderhavige zaak betreft naar het oordeel van de kantonrechter een voor wat betreft de omvang en complexiteit ervan beperkt en overzichtelijk deelgeschil. Het aan het deelgeschil bestede en opgegeven aantal uren is daarmee afgezet tegen het gehanteerde uurtarief naar het oordeel van de kantonrechter niet in overeenstemming. Immers, een relatief hoog uurtarief van € 265,= per uur exclusief btw en kantoorkosten veronderstelt een bepaalde mate van specialistische deskundigheid die met zich brengt dat het aantal aan de zaak bestede uren relatief gering(er) moet zijn. Gelet op de complexiteit van deze zaak is een uurtarief van € 225,= passend, te vermeerderen met 6% kantoorkosten en btw. De met de opstelling van het verzoekschrift en de verdere behandeling van de zaak gemoeide, redelijke kosten als bedoeld in artikel 6:96 lid 2 BW zullen door de kantonrechter daarom worden begroot op 14 uren x € 225,= te vermeerderen met 6% kantoorkosten en btw, derhalve op € 4.040,19, te vermeerderen met het door [verzoekster] betaalde griffierecht van € 79,=.

Omdat de aansprakelijkheid is komen vast te staan, zal de kantonrechter tevens een veroordeling tot betaling daarvan uitspreken.

4.8. Omdat tegen de beschikking op een verzoek inzake een deelgeschil op grond van artikel 1019bb Rv geen hogere voorziening open staat, zal de kantonrechter de gevorderde uitvoerbaar bij voorraadverklaring afwijzen.

#### 5. De beslissing

5.1. verklaart voor recht dat [verweerder sub 1] aansprakelijk is voor de schade die [verzoekster] lijdt als gevolg van het ongeval op 16 februari 2010;

5.2. verklaart voor recht dat ASR de schade die [verzoekster] lijdt als gevolg van het ongeval op 16 februari 2010 aan haar dient te vergoeden;

5.3. begroot de kosten van dit deelgeschil op € 4.040,19 inclusief 6% bureaunkosten en btw, te vermeerderen met het door [verzoekster] betaalde griffierecht van € 79,= en veroordeelt ASR tot betaling daarvan aan [verzoekster];

5.4. wijst het meer of anders verzochte af.

#### NOOT

In deze deelgeschilprocedure gaat het om een pakketbezorgster die tijdens de uitvoering van haar werkzaamheden letsel heeft opgelopen. Zij is op straat ten val gekomen en stelt dat zij is uitgegleden over vastgekoekte sneeuw, waardoor zij letsel heeft opgelopen. De pakketbezorgster heeft haar werkgever aansprakelijk gesteld, maar omdat deze (althans de aansprakelijke verzekeraar, want de werkgever is inmiddels failliet) betwist aansprakelijk te zijn wordt het oordeel van de rechtbank gevraagd.

Het feitencomplex heeft veel weg van de casus zoals deze voorlag in het arrest-TNT/Wijenberg (HR 11 november 2011, «JA» 2012/8). In dit arrest van de Hoge Raad ging het om letsel van een werknemer die was uitgegleden op de openbare weg bij het bezorgen van post. Dit arrest zag op de verzekeringsplicht in de zin van art. 7:611 BW, maar de Hoge Raad heeft in dit arrest ook aanwijzingen gegeven over de zorgplicht in de zin van art. 7:658 BW, overigens ook met een verwijzing naar het eerder gewezen arrest Maatzorg/Van der Graaf (HR 12 december 2008, «JA» 2009/19). Zie in dit kader ook het artikel van Hartlief 'Vergoeding van arbeidsgerelateerde schade anno 2013', AV&S 2013, 5. Deze aanwijzingen neemt de rechtbank ook over in de beschikking in onderhavige zaak.

Welke veiligheidsmaatregelen van de werkgever mogen worden verlangd en op welke wijze hij de werknemer moet instrueren, is afhankelijk van de omstandigheden van het geval. De zorgplicht van de werkgever heeft in de eerste plaats betrekking op de plaats waar de werkzaam-

heden worden verricht. Maar ook als de werknemer in de uitoefening van zijn werkzaamheden op plaatsen komt die niet als "arbeidsplaats" kunnen worden aangemerkt, zoals de openbare weg in het geval onderdeel van het werk is dat een werknemer moet deelnemen aan het verkeer, kan de zorgplicht van art. 7:658 BW meebrengen dat de werkgever maatregelen moet treffen of aanwijzingen moet geven om te voorkomen dat de werknemer schade lijdt. In die situatie zal de strekking en omvang van de zorgplicht van de werkgever in het algemeen wel beperkt zijn, omdat de werkgever geen zeggenschap heeft over de inrichting en de daarmee samenhangende verkeersveiligheid van de openbare weg.

A-G Spier gaat in zijn conclusie bij dit arrest ook in op de aansprakelijkheid van de werkgever in de zin van art. 7:658 BW. De kantonrechter had geoordeeld dat TNT niet aansprakelijk was op grond van art. 7:658 BW. Spier vraagt zich in zijn conclusie af of dat oordeel hout snijdt. Spier benoemt de feiten zoals deze naar voren komen uit het vonnis van de kantonrechter: er lag een pak ijs of bevroren sneeuw en TNT heeft ervan afgezien haar postbestellers deugdelijk schoeisel ter beschikking te stellen. Spier stelt dat de mogelijkheden van een werkgever beperkter zijn om passende maatregelen te treffen en toezicht te houden buiten de werkplek, hetgeen de Hoge Raad in zijn arrest later ook weer herhaalt, maar volgens Spier zou dat de werkgever niet hoeven te beletten om "iets" te doen. Bijvoorbeeld het ter beschikking stellen van passend schoeisel. Spier meent ook dat er geen sprake is van een huis-, tuin- en keukeningeval.

Terug naar de onderhavige casus. Uitgangspunt is mijns inziens dat er sprake is van een beperktere zorgplicht nu het ongeval heeft plaatsgevonden op de openbare weg. De rechtbank heeft de zorgplicht van de werkgever als volgt ingevuld. De aard van de werkzaamheden bestond uit het vervoeren en bezorgen van pakketten. Op het moment dat de pakketbezorgster was gearriveerd bij een afleveradres moest zij, om het pakket te kunnen afleveren, uitstappen uit een bestelbus. Bij het uitvoeren van dit deel van de werkzaamheden bestaat een risico op uitglijden en/of vallen. Dit risico versterkt zich op dagen zoals in het onderhavige geval waarop sprake is van sneeuw en ijs. Dit vormt een bedrijfsrisico waarvoor een veiligheidsverplichting geldt voor

de werkgever. Uitglijden, vallen etc. zijn immers juist ongevallen die zich bij het uitvoeren van de werkzaamheden die een pakketbezorger heeft, kunnen voordoen, zodat de werkgever op grond van art. 7:658 verplicht is maatregelen te treffen die redelijkerwijs nodig zijn om dergelijke ongevallen te voorkomen, aldus de rechtbank. Er is geen reden om aan te nemen dat sprake is van een alledaagse activiteit, zoals betoogd door de (verzekeraar van de) werkgever, waarvoor de werkgever geen maatregelen hoefde te treffen. Van belang is volgens de rechtbank dat vanwege de aard van de werkzaamheden een risico op uitglijden en/of vallen aanwezig is en dat van een zogenoemd huis-, tuin- en keukeningeval waarvoor een werkgever niet hoeft te waarschuwen geen sprake is.

De redenering van de rechtbank is conform de conclusie van Spier. Spier heeft twee redenen genoemd waarom er naar zijn mening geen sprake was van een huis-, tuin- en keukensetting in de kwestie TNT/Wijenberg. Hij verwijst naar het arrest van de HR van 2 maart 2007 («JA» 2007/77). Het ging in die zaak om een valpartij in een hotel in Aruba op een door regen nat en glad geworden tegelvloer. Volgens Spier gaat het in de casus van de postbezorger om werkzaamheden die voor een belangrijk deel op straat moeten worden verricht met alle daaraan verbonden gevaren, zeker bij opgehoopt sneeuw of ijs. Voorts verwijst hij naar Klaassen (SMA 2008, blz. 211 e.v. en 219) die uit de rechtspraak van de Hoge Raad zou hebben afgeleid dat een werkgever bij een voldoende gevaarlijke situatie hoe dan ook iets zal moeten doen.

Dezerzijds wordt de vraag gesteld of de omstandigheden waaronder het ongeval kon gebeuren wel of niet kunnen worden bestempeld als een alledaagse activiteit.

Wanneer is daarvan bijvoorbeeld wel sprake? Voorbeelden vinden we onder andere terug in arresten van de Hoge Raad. Het snijden van een broodje met een scherp broodmes (HR 4 oktober 2002, ECLI:NL:HR:2002:AE4090), het verwijderen van een koffievlek (HR 12 september 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF8254), maar ook de hiervoor al genoemde valpartij in een hotel in Aruba (HR 2 maart 2007, «JA» 2007/77). Ten aanzien van dit laatste arrest heeft het hof geoordeeld (en de Hoge Raad bevestigd) dat van algemene bekendheid is dat mensen in Aruba rekening moeten houden met het gevaar van gladheid na

regenval. Dat het uiterlijk van de tegels een extra waarschuwing inhield en dat de aard van de werkzaamheden meebracht dat de persoon in kwestie over de gangvloer moest lopen op een wijze die bij een ieder in het dagelijks leven kan voorkomen.

In dit kader zoek ik ook aansluiting bij een uitspraak van de Rechtbank Zwolle-Lelystad van 31 mei 2012 (ECLI:NL:RBZLY:2012:BY0236) en derhalve na het arrest-TNT/Wijenberg. In deze kwestie ging het ook om een postbezorgster van TNT die uitgleed tijdens het bezorgen van post. Het ongeval kon gebeuren doordat een pad naar een voordeur van een woning waar post moest worden bezorgd glad was geworden door regenval en algenaanslag. De kantonrechter oordeelde in deze kwestie dat het lopend bezorgen van post een relatief eenvoudige activiteit is hetgeen niet afwijkt van wat in privé alledaags voorkomt, en waarvan niet valt in te zien dat daarvoor bijzondere kennis of vaardigheden moesten worden verlangd. De werknemster in kwestie had de nodige (levens)ervaring en zij was bekend met het werk als postbode en de (weers)omstandigheden waaronder dit kon plaatsvinden. Werknemster heeft dan ook als een ervaren postbode te gelden en zij was capabel genoeg om zelf in te kunnen schatten hoe zij lopend de post diende te bezorgen. De omstandigheden waren voor haar voorzienbaar en zichtbaar, terwijl zij ook bekend moest worden geacht met het gevaar van uitglijden. De rechtbank oordeelde ook dat het gaat om een risico dat niet specifiek is voor de voor TNT uitgevoerde werkzaamheden doch om een risico dat inherent is aan ieder gebruik van een stoep of pad, voor het werk of privé. Zo'n risico moet als algemeen bekend worden verondersteld. Daar waar de Rechtbank Midden-Nederland in onderhavige kwestie spreekt van een bedrijfsrisico gaat de Rechtbank Zwolle-Lelystad onder vrijwel gelijke omstandigheden uit van een algemeen bekend, voorzienbaar en zichtbaar gevaar. Voorts wijs ik op de uitspraak van de kantonrechter Amersfoort van 12 juni 2013 («JA» 2013/97). Het ging in deze kwestie om een vuilnisbelader die tijdens winterse gladheid ten val was gekomen tijdens het gooien van een vuilniszak. De werkgever werd aansprakelijk geacht, ondanks de omstandigheid dat de werknemer veiligheidsschoenen droeg. De kantonrechter is van oordeel dat het tillen en werpen van vuilniszakken een

fysieke beweging vergt die de kans op uitglijden bij gladheid door sneeuw of ijsel aanmerkelijk vergroot. De werkgever had bijvoorbeeld zogenoemde hak-spikes ter beschikking kunnen stellen. Gouweloos gaat in haar noot onder deze uitspraak in op het verschil tussen een structureel gevaar of een incidenteel risico. Zij trekt de aansprakelijkheid van de werkgever in twijfel nu sprake is van een algemeen bekend risico op uitglijden bij sneeuwval en de werkgever veiligheidsschoenen heeft verstrekt.

Ook ik vraag me hardop af of de rechtbank wel terecht heeft kunnen oordelen dat er sprake was van een structureel risico en een niet alledaagse situatie. Immers, het rondbrengen van pakketten (het uitstappen uit een bestelbus en lopen naar een specifiek adres) is een eenvoudige activiteit, zonder dat bijzondere kennis of vaardigheden nodig zijn. Daarbij ging het om een ervaren pakketbezorgster (zij was twee jaar in dienst) die bekend was met het rondbrengen van pakketten en de (verschillende) weersomstandigheden in Nederland.

Ik realiseer mij daarbij wel dat – volgens het vonnis – de werkgever in kwestie zelfs geen (beschermende) schoenen ter beschikking zou hebben gesteld. En dit zal absoluut van belang zijn geweest in de oordeelsvorming. Wellicht in de termen van Spier, dat de werkgever in ieder geval “iets” had kunnen doen.

Is echter voor de beoordeling van de aard van de werkzaamheden, de vraag of sprake is van een dagelijkse activiteit relevant? De Hoge Raad heeft immers in het arrest van de valpartij in Aruba, waar ook geen schoeisel ter beschikking was gesteld, expliciet overwogen dat het hevig kan regenen in Aruba en dat aan de tegels te zien was dat deze nat waren. De werknemster was bekend met het Arubaanse klimaat. Het kon redelijkerwijs niet van de werkgever worden verwacht dat na iedere regenbui overal waarschuwingsborden werden geplaatst. De werknemer had rekening moet houden met gladheid na regenval. Ook het aanbrengen van antisliptegels of het voorschrijven van veiligheidsschoeisel was daarom redelijkerwijs niet nodig.

P.J. klein Gunnewiek,  
advocaat bij Van Benthem & Keulen te Utrecht